

In 1905 werd de overeenkomst tussen de stad Oostende en de Brusselse Compagnie Intercommunale des Eaux (C.I.E.) door het stadsbestuur goedgekeurd : de maatschappij zou gedurende 30 jaar drinkbaar water leveren, minstens 5000 m³ in de zomer. Op 27 maart 1908 werd deze overeenkomst door de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen bekrachtigd. (1)

Deze "compagnie" was een coöperatieve maatschappij gesticht op 12 december 1891; de aandeelhouders waren uitsluitend gemeenten. De wet van 18 augustus 1907 betreffende de vereniging van gemeenten inzake de aanleg van diensten voor watervoorziening regelde deze kwestie.

Bij KB van 6 februari 1909 kreeg de "compagnie" rechtspersoonlijkheid. Op 31 december van hetzelfde jaar waren 10 Brusselse randgemeenten aangesloten.

Bij hogervermelde wet mocht de "compagnie" haar activiteit uitbreiden over heel België en zo werden ook contracten afgesloten met Blankenberge, Brugge, Gent en Oostende om "in 't groot" water te leveren tot aan de grens van deze steden. (2)

Niets stond nu nog de werken in de weg voor de aanvoer van het Bocqwater maar de Eerste Wereldoorlog zorgde er in 1914 al vlug voor dat deze werken stilgelegd werden.

Even een intermezzo, uit het jaarverslag van Oostende, anno 1910 :

"Niettegenstaande de stad grote moeilijkheden ondervond om de bevoorrading in leidingwater te verzekeren, strekte zich vóór WO I het waternet uit tot aan de Stuiverstraat, de François Musinstraat en de de Smet de Nayerlaan. Er waren 22294 abonnees op 31 december 1910 op een bevolking van 43.190 personen. De moerleiding had een lengte van 52.509 m en was voorzien van 466 verlaten. Op deze leiding waren 571 brandmonden aangesloten alsook 34 fonteinën waarover in het genoemde verslag als volgt gerapporteerd wordt :

"L'eau est distribuée gratuitement à la classe ouvrière par les 34 bornes-fontaines suivantes..."

Tenslotte was er nog een publieke fontein op het Marie-Joséplein die slechts "binnen de seizoenmaanden" werkte".

Op 16 juni 1919 werden de onderhandelingen met de C.I.E. opnieuw aangeknoopt. De werken konden voortgezet worden door de stichting van de "Tusschengemeentelijke Maatschappij der Vlaanderen voor Waterbedeeling" (TMVW), waarvan de "standregelen" goedgekeurd werden door de gemeenteraad op 16 oktober 1922.

De aanvoerleiding van water uit de kolenkalk te Modave naar Oostende was de langste van België met een lengte van circa 230 km. De gebruikte buizen waren van het type "Bonna", naar de naam van de uitvinder, vervaardigd van siderocement, d.i. beton met een stalen kernplaat.

De leiding van Ukkel naar Oostende had een doormeter van 1 m en een lengte van 131 km. In Brugge liep een aftakking naar Blankenberge.

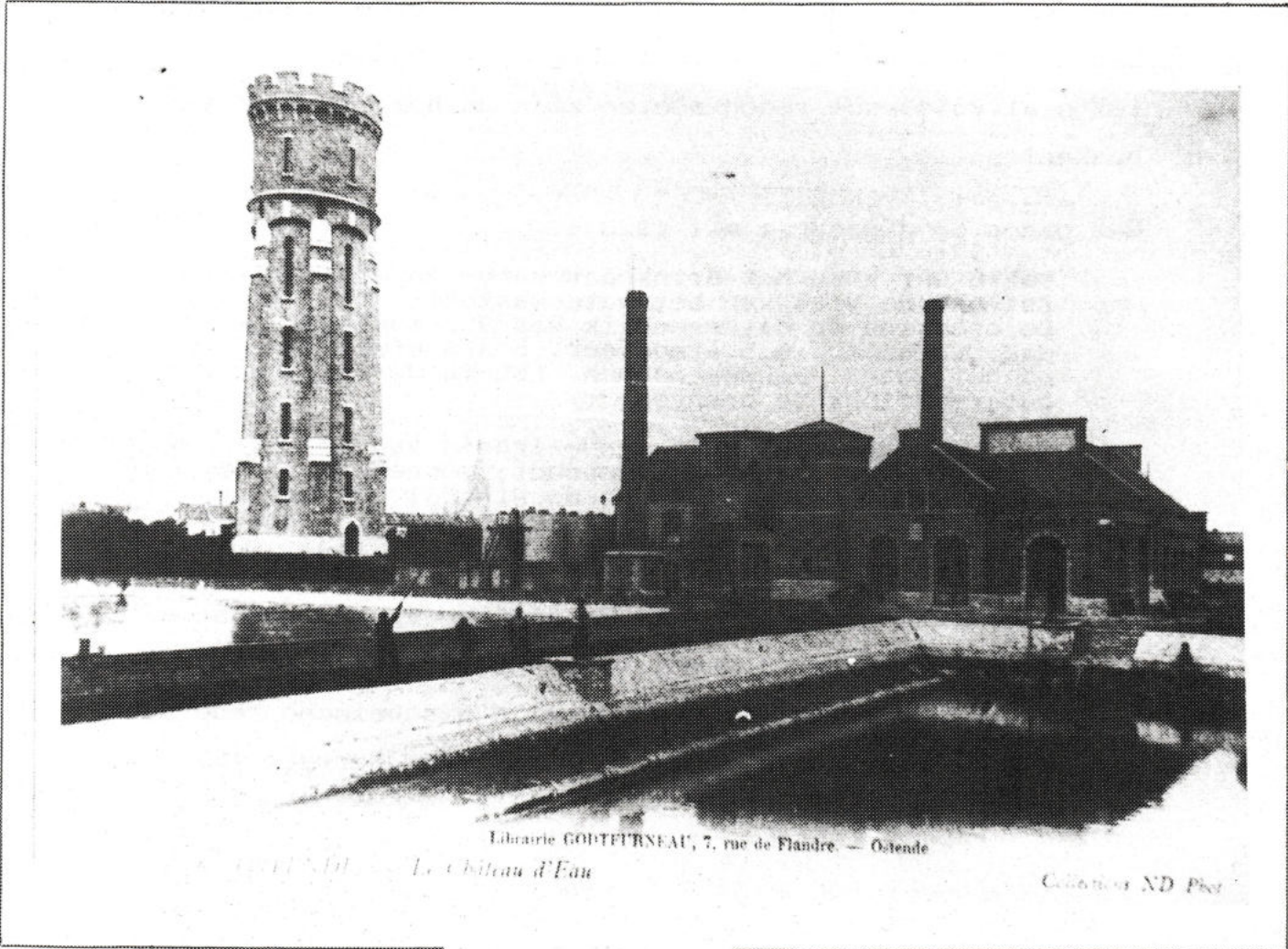
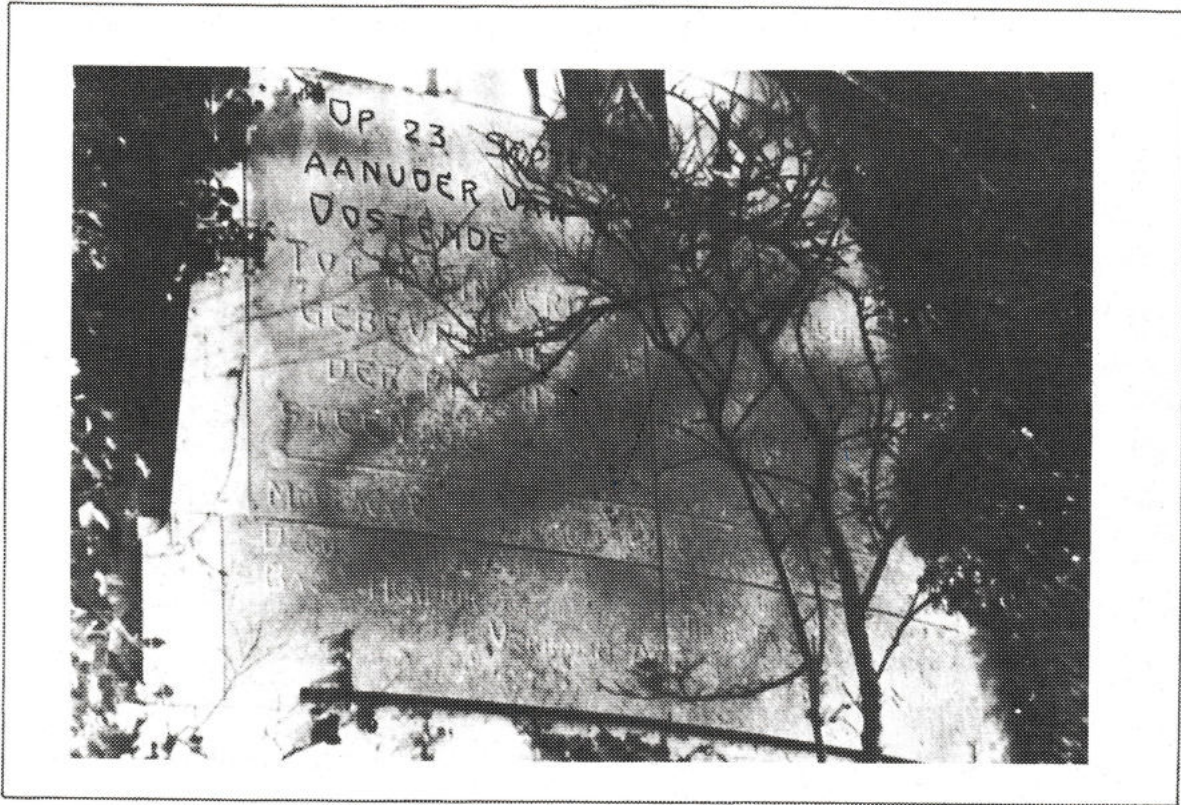
Nu kwam met rasse schreden het moment nader waar al jaren op gewacht werd : de aankomst van het drinkbaar Bocqwater in Oostende en de bedeling ervan via het waterverdelingsnet. Dat dit zou gebeuren via de stoere "oude watertoren" zou in feite al voldoende reden moeten zijn om hem nooit af te breken!

Het begon op dinsdag 1 mei 1923 :

"Om 16 uur kwam het drinkbaar water in de leidingen tot aan de voet van het waterkasteel. De pressing op dat ogenblik was 9 atmosfeer, de volgende dag, woensdag, 9,5 atmosfeer. 5 atmosfeer was genoegzaam om het water, zonder pompen, tot in de kuip van het watergesticht te brengen.

Woensdagnamiddag is in aanwezigheid van de hh. Moreaux, burgemeester, schepen Elleboudt, secretaris Thone, ingenieurs Everaert en Van de Winckel, de sluis opengesteld geweest en 't water is tot in de kuip gespoten. Het was 3 uur en 12 minuten." (3)

Op 23 september 1923 werd dan de aanvoer van drinkbaar water te Oostende plechtig ingehuldigd. Het was bij deze gelegenheid dat de heer burgemeester Moreaux zijn historische rede uitsprak in aanwezigheid van de heer minister Berryer.(4)

Librairie GODTFURNEAU, 7, rue de Flandre. — Ostende

Le Château d'Eau

Collection ND Photo

Het verslag van deze plechtigheid werd aan de voet van de watertoren ingemetseld achter de steen die soms ten onrechte als de "eerste steen" aangezien wordt, maar integendeel herinnert aan de drinkwatertoevoer.

Het was inderdaad een merkwaardige gebeurtenis in Oostende dat de bevolking voortaan het zo begeerde en noodzakelijke "kraantjeswater" kon gebruiken.

Algauw voelde men de noodzakelijkheid aan om over reservewater te kunnen beschikken en wel om twee redenen :

- 1° eventuele onderbreking of vermindering van de aanvoer wegens breuk in of werken aan de toevoerleiding.
- 2° opvangen van intens gebruik tijdens de piekuren zowel in de loop van de dag als gedurende het zomerseizoen.

Daartoe werden in 1925 aan de voet van de watertoren twee vergaarbakken gebouwd met een maximum inhoud van 10.000 m³ en 6000 m³ .(5)

wordt vervolgd

- (1) Dr. Moreaux, burgemeester van Oostende, Toespraak van 23.09.1923, in : De Zeewacht van 29.09.1923.
- (2) André Vandenauwele, Gas, elektriciteit en water te Oostende, pp. 85-86
- (3) Het drinkbaar water in de Stad, in : De Zeewacht, nr. 18 van 05.05.1923.
- (4) Dr. Moreaux, burgemeester van Oostende, Toespraak van 23.09.1923, in : De Zeewacht van 29.09.1923.
- (5) André Vandenauwele, Gas, elektriciteit en water te Oostende, p. 86